

Rigsdagen ved et saadant Forslag sætter sig imod de stadige forøgede Bevillinger til Indkvartering, og det af to Grunde. For det Første kan dette formentlig tvinge Krigsbestyrelsen til at overveie, om man ikke med Hensyn til Konditionerne for Indkvartering af Heste og Anstæffelse af Staldrum til Heste kunde gaa frem paa en noget anden Maade, saaledes at de overhoved kunne blive billigere. Dernæst kan det, for saa vidt Forholdene i en By maatte føre med sig, at Indkvarteringen saavel af Mandskab som af Heste og Andet skulde blive for dyr, bringe til Overveie af, om det da ikke vilde være rigtigt at beski en saadan By for noget af den Overskødighed, den saaledes har, for at kunne lægge det hen til en anden, hvor Forholdene vare bedre, og hvor man kunde faae det betydelig billigere. Gaar man derimod ud fra, at Byer, der ere i stærk Opkomst og have samlet Garnisoner om sig, skulde have den Slags Udgifter dækkede, hvorledes Forholdene end føre Priserne op, turde det være muligt, at det vilde blive os for dyrt; men naar denne Betragtning ligger bagved en saadan Beslutning, vil det være en yderligere Opfordring baade for Krigsbestyrelsen, hvis den ønsker at beholde Garnisonen paa dette Sted, og ikke mindst for Kommunalbestyrelsen paa Stedet, hvis den ønsker at beholde Garnisonen, til at gjøre det Overse for at kunne holde Udgifterne indenfor de tidligere Normalsummer. — Der er enkelte Punktter i Betænkningen til § 19, som jeg skal nævne. Der er først Spørgsmaalet om Postbude-Byggeforeningen, som jeg tør haabe, man vil udsætte til 3die Behandling, da der formentlig vil komme Indstilling, naar Udvalget fra samtlige Ministerier har modtaget de Oplysninger, man har søgt. — Dernæst er der under Nr. 77 en Yttring til den ærede Indenrigsminister angaaende Afgangten til at blive befriet for Hartkorn paa Torder, der ere gaaede i Havet. Man mener, at der kunde gives visse almindelige Regler, som, uden at behyrde Statskassen med for store Udgifter, kunde medføre, at de Enkelte — just ikke enkeltvis, men Flere paa de enkelte Steder — der med noget begrundede Ønsker kunde fremsætte Anmodning om at faae deres Forhold i den Henseende undersøgt, kunde faae dette foretaget for Statskassens Regning. — Jeg skal blot pege paa Nr. 80 angaaende Honorar til Jernbanekommissærer —, og jeg skal nævne Hvertallets Henvisning angaaende Bevillingen af 10,000 Kr. til Undersøgelse af nye Jernbaneanlæg. — Jeg skal henvise til, hvad der er oplyst vedkommende Esbjerg Havn, idet jeg formener, at man vil være enig med Udvalget i at udsætte denne Sag til Lillægsbevillingsloven, hvor dette Spørgsmaal end yderligere vil blive belyst. — Med Hensyn til Betænkningens Nr. 83 skal jeg ligeledes blot bemærke, at den Bevilling af 164,000 Kr. til en Muddermassine ved Esbjerg Havn, der blev bevilget i Samlingen 1874—75,

og opført i Finantsloven for 1875—76, ikke blot ikke er forbrugt, men at der endnu ikke er afluttet Kontrakt om den. Den vil vist ikke komme til at gaa med Damp, thi den er langsom at bringe tilveie. — Udfillige andre Smaa-bemærkninger skal jeg forbigaa, idet jeg dels henviser til Betænkningen, og dels ville de fremkomme ved 3die Behandling. Kun skal jeg med Hensyn til hvad Udvalget Sp. 243—44 under Nr. 96 har anført om Erceptantning i de 4 jydste Amter, anmode den ærede Minister om at meddele os, hvorvidt han tiltræder de Ønsker, der ere fremsatte om en lidt kraftigere Fremelskning af Planter, og navnlig Ønsket om først at forsyne de Privatsegende i Besterhavets nærmeste Egne med Planter til en saa rimelig Pris, som Staten kan se sit Arbejde dækket for, eller, hvis det skulde være fornødent paa Grund af vedkommende Ansigeres Uformuenhed, endnu billigere, selvsølgelig efter Bevilling, for at gjøre saa megen Nytte ved denne Virksomhed som muligt. Jeg kunde have lyst til, ikke som Udvalgets Ordfører — thi jeg har ikke haft Leilighed til at forhandle med Udvalget derom — men personlig at tilføie en Bemærkning angaaende denne Sag. Man vil af Beretningerne fra den konstituerede Klitinspektør se, at der synes at være godt Haab om, at denne Sag kan drives i en langt videre Udstrækning, end nu er Tilfældet. Vi have endnu ikke faaet nærmere Oplysninger med Hensyn til Bevillingens Anvendelse, saaledes at dette Spørgsmaal endnu ikke foreligger, men hvis det, jeg har nævnt, forholder sig rigtigt — der er Udfillige som mene det Samme — skulde jeg henstille, om der ikke burde tages kraftigere fat paa dette Spørgsmaal. Jeg skal henstille, om det ikke, da Klitinspektøren efter sin Stilling ikke kan være Sagen saa nærværende, var ønskeligt at holde en Slags Underinspektør, der med fornøden Sagkundskab, med fornøden Videnskabelighed vilde hengive sig til dette Spørgsmaal, der vilde bo i disse Egne og stadig ved Reiser have Sagen for Øie, og som da vilde vise, hvad man paa den Maade kunde faae ud af denne eller en mulig forøget Bevilling. Spørgsmaalet har efter min Opfattelse en overordentlig stor Betydning for den hele udstrakte Vestkyst af Jylland fra Skagen ned til Ribe, og nogle Tusinde Kroner fra eller til i dette Diemed har Intet at sige, naar Sagen fremmes. Der loves vel Fremgang, men efter min Formening er den lange Marrrætte, der er hængaet, ikke tilstrækkelig benyttet. Dette er en personlig Bemærkning, jeg har indskudt; jeg skulde formene, at flere af Udvalgets Medlemmer dele den, men specielt er dette Punkt ikke behandlet i Udvalget. — Jeg tillader mig nu at gaa over til Vindringsforslagene til § 26. Det første af disse er Forslaget under Nr. 139, hvilket jeg kan lade uomtalt, da det er tilstrækkelig oplyst i Anmærkningerne. — Naar Udvalget ikke har tiltraadt Forslaget under Nr. 140 om Op-